

Forbundsformand Claus Jensen
Metalskolen, Jørlund
1. maj-tale 2015

I år er et ekstra godt år at holde 1. maj.

I år har vi nemlig virkelig noget at fejre.

Vi kan fejre, at det går bedre i Danmark.

Vi kan fejre, at vi har slæbt og knoklet os gennem en benhård økonomisk krise, og at der er masser af tegn på, at vi er på vej ud på den anden side.

Flere er kommet i arbejde.

Ungdomsarbejdsløsheden rasler ned.

Industriens konkurrenceevne er styrket.

Det er gode tegn.

Og de viser, at vi kan godt i Danmark - også selvom nyliberalister og andre borgerlige mørkemænd vil have os til at tro, at det Danmark, vi bor og arbejder i, slet ikke hænger sammen.

De vil have os til at tro, at danskerne kun gider at arbejde, hvis de bliver kaldt for dovne og tabere, og hvis kontanthjælpen er et eller andet lavt men indtil videre meget tys-tys beløb.

De vil have os til at tro, at danske virksomheder slet, slet ikke kan klare sig i den internationale konkurrence, medmindre de kan nøjes med at udbetale timelønninger, der minder om prisen på en Big Mac.

Og de vil have os til at tro, at danske erhvervsfolk kun lige med nød og næppe orker at slæbe sig ud af sengen om morgenen, hvis bonussen får en tand op og skatten et nøk ned.

For som vi alle sammen ved, så virker økonomiske incitamentet naturligvis helt omvendt, når man kommer op i den høje ende af lønskalaen.

Men kollegerne på de danske arbejdspladser har vist, at Danmark fungerer på en fuldstændig anden måde.

De har vist, at Danmark kan drive det vidt med veluddannede medarbejdere på gode virksomheder med ordentlige og ansvarlige overenskomster.

Og de har vist, at vi er i stand til at vriste os selv og vores arbejdspladser fri af den alvorligste økonomiske krise i nyere tid ved hårdt arbejde og store ofre.

Det er værd at fejre, for det er dæleme godt gået, Danmark!

Men titusinder af danskere har betalt en tårnhøj pris.

De har betalt med deres job - og fået en plads i arbejdsløsheds køen i stedet.

De har betalt med deres ret til dagpenge - og set deres hverdag og fremtid smuldre omkring sig.

Flere end 50.000 mennesker er faldet ud af dagpengesystemet på grund af en helt forkert reform, der kom på et helt forkert tidspunkt.

De mennesker er ikke glemt.

De skal have deres muligheder og fremtid tilbage igen.

Det er et klokkeklart krav.

De skal have bedre mulighed for at få ret til dagpenge igen, men først og fremmest skal de have mulighed for at komme i arbejde.

For i modsætning til, hvad kuglestødere og tosehoveder i blå blok går og påstår, så vil danskerne gerne arbejde.

Det har jeg et soleklart bevis på:

For da opsvinget var på sit højeste havde Metal en arbejdsløshedsprocent, der kun var et mulehår fra at gå i nul. Alle mand var ved pumperne.

Det er stærkt gået, men det har altså intet at gøre med økonomiske incitamenter, stok og gulerod.

Når jobbene er der, arbejder Danmark.

Sådan er det bare.

Og sådan bliver det igen, når vi får jobbene og væksten tilbage.

De seneste år har kostet blod, sved og tårer, men nu står vi altså lige på kanten til bedre tider.

Desværre står vi også med en kæmpe udfordring, der kan sætte det hele over styr.

Alt for få unge tager nemlig en erhvervsuddannelse.

Om bare 15 år, vil vi mange 90.000 faglærte.

Det er en tikkende bombe under alt det, vi har nået - under alt det hårde arbejde, danske lønmodtagere har været igennem for at få Danmark tilbage på banen igen.

Allerede i dag ringer virksomheder til Metal for at høre, om vi ikke kan skaffe dem en svejser, en industritekniker eller en værktøjsmager.

De tilbyder spændende job - med overenskomst, god løn, ekstra ferie, pension og løn under barsel.

Men oftere og oftere må vi melde pas. For flere steder er arbejdsløsheds køen støvsuget for lige præcis de faggrupper, der er industriens kernemedarbejdere.

Og problemet bliver kun større og større.

Faktisk viser en ny undersøgelse, vi har gennemført i Metal, at det kun er 6 procent af forældre med børn i alderen 10 til 17 år, der vil anbefale deres børn at tage en erhvervsuddannelse inden for byggeri og industri – det vil sige uddannelser som smed, tømrer, industritekniker og så videre. Det er simpelthen en katastrofekurs for Danmark.

For hvad tror I, der sker med jobbene, hvis danske industrivirksomheder ikke kan finde medarbejdere i Danmark? Ja, så må de importere arbejdskraften eller rykke arbejdspladserne ud af landet.

Det er dæleme skidt for Danmark.

Vi er nødt til at komme væk fra den katastrofekurs og ind på sikker grund.

I stedet vil trefjerdedele anbefale deres børn at tage en gymnasial uddannelse.

Derfor skal vi investere.

Vi skal investere i erhvervsskolerne, så de igen bliver et klart og attraktivt alternativ til gymnasieuddannelserne.

Og så skal vi også sige det som det er.

Vi har ikke brug for, at 75 procent af de unge får en gymnasieuddannelse.

Alt for mange, der har en studentertue liggende hjemme i skuffen, får aldrig brugt deres studentereksamen til noget som helst.

De står fuldstændigt uden uddannelse.

Og om 15 år, når vi mangler 90.000 faglærte – så har vi 85.000 ufaglærte i overskud.

Den fremtid skal vi ændre. Og vi skal ændre den nu!

At ændre fremtiden har altid været et af fagbevægelsens erklærede mål.

Vi vil have indflydelse på vores liv, på vores hverdag og på vores muligheder.

Vi vil være med til at skabe et bedre Danmark med flere muligheder for alle.

Sådan er det ikke alle der har det.

For nylig fløj en gruppe forretningsfolk ind fra Irland med en flok advokater og en ambition om at bryde alt det ned, som vi og generationer før os har brugt mere end 100 år på at bygge op.

Deres grådighed er så umættelig, at det ligefrem er flovt at se dem optræde.

yanairs bossers synes, at de er rigtigt sjove, når de lader som om, at Den Danske Model er Helena Christensen og ikke vores lange tradition for, at lønmodtagere og arbejdsgivere finder løsninger sammen.

Men fint med mig, siger jeg bare. Hvis Ryanair synes, at jeg ligner Helena Christensen, så værsgo'.

Det er da et kompliment.

Men det kan måske også være med til at forklare, hvorfor de irske flybosser har et lidt sært syn på verden i det hele taget.

Og når Ryanair siger, at det at bakke op om Den Danske Model svarer til at tro, at jorden er flad - så fred være med mig.

Jeg og langt de fleste danskere bliver ved med at kæmpe for lønninger man kan leve af, for løn under sygdom, for at man ikke skal betale 200 kroner om måneden i leje for en uniform, man er forpligtet til at bære, og for at man ikke bliver sendt på fire ugers tvungen orlov uden løn en gang om året og truet med advokater, hvis man fortæller om sine arbejdsvilkår.

Og så må I sådan set kalde jorden flad, rund eller firkantet. Det gør absolut ingen forskel.

For de vilkår og det menneskesyn, som Ryanair byder sine medarbejdere hører nemlig en helt anden tidsalder til.

Den slags herremandsmentalitet droppede Danmark altså, da vi afskaffede træhesten og stavnsbåndet – længe før fagforeningerne kom på banen.

Så jeg må bare sige til Ryanair og alle mulige andre firmaer, der vil drive social dumping her i Danmark:

Ligegyldigt hvor mange advokater, I sender efter os, så har I valgt et helt forkert land at kæmpe den kamp i.

For i Danmark møder I en helt speciel modstander.

I møder nemlig en dansk fagbevægelse og et dansk folk, der har mere end 100 års erfaring i at holde fast i en drøm om, at dagen i morgen bliver bare lidt bedre end dagen i dag.

I møder en fagbevægelse og et folk, som har mere end 100 års erfaring i at kæmpe for den drøm.

Og I møder en fagbevægelse og et folk, der har mere end 100 års erfaring i at opfylde drømmen.

Skridt for skridt. Bid for bid. Dag efter dag.

Det gør vi også denne gang.

Det ved jeg.

Og det vil dæleme være godt gået, Danmark!

Ha' en fortsat god 1. maj!